

Врабчето съ оскубаната опашка се бѣше наврѣло на топло въ харманската купà и спѣше сладъкъ утриненъ сънъ. Надъ купàта звънѣха като струни на цигулка телеграфнитѣ жици. Слънцето огрѣ хармана, и мокритѣ плодове, нападали отъ крушата презъ нощъта, почнаха да съхнатъ. Котаракътъ се измъкна отъ пещъта, протегна се, замахна съ кракъ, отрепа една муха и тръгна да налочи млѣкото на децата. Отъ невидѣлица долетѣха две лястовички, кацнаха на жицата до купàта и зачуруликаха. Разбудиха врабчето.

— Готови ли сте, сестро, за пжтъ? — попита едната.

— Кажи-речи, готови сме. Вчера водихъ децата на кладенчето да се окжпятъ. Измиха си хубаво перцата и крилцата.

— Ами кжде ще ходите?

— Тая зима решихме да заведеме децата къмъ Египетъ. Въ долината на рѣка Нилъ ще прекараме.

— Ахъ, Боже, какво приказвашъ! Тамъ е пълно съ крокодили.

— Че какво като е пълно? Крокодилитѣ не ядатъ лястовички.

— Не мога да имъ понасямъ крокодилскитѣ сълзи. Ами какъ ще пжтувате? — попита първата лястовичка.

— Съ криле, — отвърна втората.

— Ние пжкъ решихме да кацнемъ върху палубата на единъ параходъ. Ще идемъ най-напредъ въ Генуа. Ще разгледаме родната кжща на Христофоръ Колумбъ и сетне ще заминемъ съ парахода Виргилий. Кж-